శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

నియమం

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఏదైనా ఒక మంచిపనిగానీ, ఒక గొప్ప పనిగానీ చెయ్యడం కన్నా, ఏదైనా పనిని – ఆ పని మంచిదనిపిస్తే, దానిని నిలకడగా లేక నిరంతరాయంగా చెయ్యగలగడం ఎంతో ఉన్నతమైనదని ఎక్కడో చెప్పగా విన్నాను.*

గురువుగారు: అవును. దానినే అందరూ నియమం అంటారు.

భక్తుడు: *అయితే ఒక నిర్దిష్టమైన నియమం పెట్టుకోవడం యొక్క ప్రయోజనం ఏమిటి?*

తెనాలి, 1993

గురువుగారు: నియమం నిన్ను నీ మనస్సు చేతిలో మోసపోనివ్వదు, ఎందుకంటే అది నీకు నీ లక్ష్యాన్ని, ధ్యేయాన్ని గుర్తుచేస్తూ ఉంటుంది, నువ్వు నీ లక్ష్యం వైపు మరింతగా లగ్నం కాగలవు. మనస్సెప్పుడూ ఊగిసలాడుతూ, చంచలంగా ఉంటుంది. అది "ఈ రోజు సత్సంగం ఉంది... కానీ నాకు ఈ రోజు ఇంట్లోనే ధ్యానంలో కూర్చోవాలని ఉంది. ఇప్పుడు వెళ్ళి మనస్సును బహిర్ముఖం చేసుకోవడం, పదిమందిలో కూర్చుని ఆ చెమట వాసన భరించడం వంటివి నాకిష్టంలేదు. (నవ్వులు...) అందుకే నేనివాళ సత్సంగానికి వెళ్ళను, ఇంట్లోనే కూర్చుని మనస్సును అంతర్ముఖం చేసుకుంటాను" అని అనుకుంటుంది. ముందు అది అలానే మొదలవుతుంది. రెండవ రోజుకు మన సంకల్పం మరింత బలహీనపడుతుంది. సత్సంగాన్ని తప్పించుకోవడానికి మన మనస్సు వేసే ఎత్తులే ఇవన్నీ. మన మనస్సును సులభంగా ఒప్పించడానికి, ముందు ఇటువంటి ఉదాత్తమైన కారణాలతోనే ఇది ప్రారంభమవుతుంది, అందుచేత అది సమర్థనీయమనిపిస్తుంది. తరువాత ఆ రెండవ రోజు ఆ వ్యక్తి నిద్రపోతాడు. మూడవ రోజు సినిమాకు పోతాడు. నాలుగవ రోజు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకోవడానికి వెళతాడు, ఇంక సత్సంగం ఎక్కడ? అది అంతటితో అయిపోయింది. ప్రతి విషయంలోనూ ఇలానే జరుగుతుంది. కాబట్టి నియమం నిన్ను నీ మనస్సు చేతిలో మోసపోనివ్వదు. మోసం చేసేది దేనిని? నీ లక్ష్యం నుండి దూరంచేసి నీ ఆనందం వైపుకు వెళ్ళనీకుండా నిన్ను మోసం చేస్తుంది. ఇవన్నీ మనస్సు చేసే జిత్తులు. మీరు నిరంతరం సత్సంగం అనే స్థితిలో ఉండేంతవరకు నియమం అవసరం. క్రమం తప్పకుండా, ఆరునూరైనా ఆ నియమాన్ని అంటిపెట్టుకోవడమూ అవసరం.

గురువుగారు: నియమం అంటే– మీరు ఏమి చెయ్యాలో అది, ఒక విధివిధానం.

భక్తుడు: *అది విధులవంటిదా లేక ప్రవర్తనా నియమావళి వంటిదా?*

గురువుగారు: అవును. అది ఒక రకమైన ప్రవర్తనా నియమావళే. యోగశాస్త్రాలలో దానిని అలాగే నిర్వచించారు.

భక్తుడు: *ఈ నియమాలను పాటించాలంటే ఆ పాటించే వ్యక్తికి విచక్షణాజ్ఞానం, ఎంపిక చేసుకోగల సామర్థ్యం ఉండాలి కదా!*

గురువుగారు: అందుకనే మీకు నచ్చిన లక్ష్యమంటూ ఒకటి ఉండాలని నేను మీకు ఎప్పుడూ చెబుతుంటాను. మొత్తం మీద మనం చేయవలసిందల్లా, మనకు ప్రీతికరమైన ఆ విషయం మీద దృష్టిపెట్టడమే. మన దృష్టిని దాని మీద లగ్నం చేసుకోవడానికి మనం ఏమి చెయ్యాలి? దీనిని మీరే నిర్ణయించుకోవాలి. మనం ఏం చెయ్యకూడదు, మన దృష్టిని మరల్చేటటువంటివి ఏమిటి? అనే విచక్షణ మీకు తప్పనిసరిగా ఉండాలి. మీరు ఏం చెయ్యాలి, ఏం చెయ్యకూడదు అని చెప్పడానికి మీకు ఏ శాస్త్రము అవసరం లేదు. ఎందుకంటే అది మీ అనుభవం కాబట్టి మీకు తెలుస్తుంది.

భక్తుడు: *మీ ఉద్దేశ్యం అది (నియమం) ఒక రకమైన క్రమశిక్షణలా కాకుండా మన ప్రేమ వలన వస్తుందనా?*

గురువుగారు: అవును. అప్పుడు అవి నియమనిబంధనలలాగా, విధులలాగా కనిపించవు. అవి అలాంటివి కాదు. నేను మిమ్మల్ని "ఉదయాన్నే ఈ గోడ దగ్గర నుండి ఆ గోడ దాకా పదిసార్లు నడవమని" ఊరకనే చెప్పాననుకోండి, అది ఎందుకు చేస్తున్నారో మీకు తెలియకపోయినా సరే, మీరు చేసి తీరాలి అనుకున్నప్పుడు అది విధి అవుతుంది. మీరు ఎందుకు చేస్తున్నారో, ఏమి చేస్తున్నారో మీకు చెప్పలేదు. కానీ ఇక్కడ మీరు నిర్ణయించుకోవాలి. ఈ పని నాకు ఇష్టమైన లక్ష్యం పట్ల దృష్టిని నిలుపుకోవడానికి ఉపయోగపడుతుందా? లేదా? అనే వివేచన ప్రతిక్షణం ఉండాలి. నాలో తెలిసీతెలియనట్లుగా ఉన్న ఆ ఆనందమనే భావనను స్పష్టం చేసుకునేదానికి ఇది సహాయపడుతుందా? అని మనం దానిని ఎప్పుడూ తరచి చూసుకుంటూనే ఉండాలి.

గురువుగారు: నేను 1971లో మాష్టర్‌గారిని మొదటిసారి కలుసుకున్నపుడు, ఆయన నాతో "సత్సంగం బాధ్యతలు తీసుకో" అన్నారు. దానర్థం ఏమిటంటే ఆ గదిని, బాబా ఫోటోలను సత్సంగానికి సిద్ధం చేయడం మాత్రమే. బాబా ఫోటోలు అలమరాలో ఉండేవి, వాటిని బయటకు తీసిపెట్టి పూలమాలలు వేయాలి. అది మామూలు సత్సంగం. మాష్టర్‌గారు 'దీని నిర్వహణా బాధ్యతలు నీవి' అన్నారు. ఆరు సంవత్సరాలపాటు – నేను పూండీలో గడిపిన రోజులలో తప్ప[1] – ప్రతి గురువారం నేను ఆ బాధ్యతలు నిర్వర్తించాను. అది ఒక నియమం. కనీసం ఒక్కసారి కూడా నేను దానిని వదలిపెట్టలేదు. ఒకవేళ వరదలు వస్తాయనుకుంటే నేను ముందుగా అయిదు గంటలకే బల్లకట్టు మీద విద్యానగర్ వెళ్ళేవాడిని. గాలివానలు, తుఫానుల వంటివి వచ్చినపుడు బస్సులుండేవి కాదు, నడిచే వెళ్ళేవాడిని. 104, 105 డిగ్రీల జ్వరం ఉన్నా సరే వెళ్ళేవాడిని. ఏం జరుగుతుంది? మహా అయితే నేను చచ్చిపోతాను, అంతేకదా? అంతకు మించి ఏమైనా జరుగుతుందా? ఏమీ జరగదు, వెళ్ళాల్సిందేనని ఆ ఆరు సంవత్సరాలలో నేను ఒక్కసారి కూడా వెళ్ళకుండా ఉండలేదు.

నేను వెంకటగిరికి వచ్చిన తరువాత కూడా, ప్రారంభంలో నేను ప్రతి గురువారం విద్యానగర్‌కు వెళ్ళి సత్సంగం చేస్తుండేవాడిని. మాష్టర్‌గారు నన్ను ఆ బాధ్యతలనుండి తప్పించేదాకా అది అలాగే కొనసాగింది. ఆయన "వద్దు, నువ్వు ఇక ఇక్కడికి రావలసిన అవసరంలేదు, వెంకటగిరిలోనే సత్సంగం చెయ్యి" అని చెప్పారు. అందుకని నేను వెంకటగిరిలో

*[1] గురువుగారు 1974లో సుమారు ఓ నెలరోజులపాటు శ్రీపూండీస్వామివారి సన్నిధిలో గడిపారు. శ్రీస్వామివారి సన్నిధిలో గడిపిన ఆ సమయం గురువుగారికి అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక అనుభవం సిద్ధించడంతో ఫలప్రదమయింది.

సత్సంగం ప్రారంభించి దానిని అక్కడ కొనసాగించాను. ఒక్కసారి కూడా క్రమం తప్పలేదు. నేను ఏదైనా చెయ్యాలని ఒక్కసారి అనుకుంటే... ఇక వేరే ప్రశ్నే లేదు! "చనిపోవడానికి మించి ఇంకేమన్నా జరుగుతుందా? అలాంటప్పుడు దానికి సిద్ధంగా ఉండాలి" అని అనుకునేవాడిని. నువ్వు చెయ్యాలనుకున్న దానిని చేసేస్తే ఏమీ జరిగిపోదు, అలా కాకపోతే అసలు చెయ్యాలనే అనుకోవద్దు. "దాని ద్వారా నేను ఏమి సాధిస్తాను, నేను ఎందుకు చెయ్యాలి, కోట నుండి విద్యానగర్ దాకా అంతదూరం శ్రమపడి నడిచిపోవడం ద్వారా నేను ఆధ్యాత్మికంగా ఏమైనా ప్రయోజనం పొందుతున్నానా?" ఇలా ఎప్పుడూ ఆలోచించేవాడిని కాదు (అప్పుడు నేను విద్యానగర్‌లో ఉండేవాడిని కాదు, రాత్రి సమయంలో కూడా ఆరు కిలోమీటర్లు నడవాలి). నేను ఏమి పొందాను...ఏమి పొందలేదు...ఆ విషయాలన్నింటి గురించి ఆలోచించేవాడిని కాదు. ఒకవేళ ఏదైనా చేస్తుంటే దానినలా చెయ్యడమే. అంతే!

నా మనస్సు నన్ను ఎప్పుడూ మోసపుచ్చడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఒకవేళ అది నన్ను మోసం చెయ్యాలని చూస్తే, నేను రెండు పనులు చేసేవాడిని. చలికాలంలో ఒకవేళ నేను వేకువన మూడు గంటలకు నిద్రలేచి చన్నీళ్ళతో స్నానం చెయ్యాలని నిశ్చయించుకుంటే, కొన్నిసార్లు "మూడు గంటలకా... చలిగా, చాలా చలిగా ఉంటుంది, అబ్బా, అయినా నేను నిద్ర లేవాలా!" అని ఆలోచన వచ్చేది. ఆ ఆలోచన నా మనస్సులోకి వచ్చినపుడు "ఓహో, నువ్వు నన్ను మోసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తున్నావా – అయితే రా" అనుకునేవాడిని. తరువాత రోజు నేను ఏంచేసేవాడినంటే, ఓ కుండలో నీళ్ళు పోసిపెట్టి, అనుకున్న దానికంటే ఇంకాస్త ముందుగా అంటే 2.45 గంటలకే లేచి గడ్డకట్టించే ఆ చల్లని నీటితో స్నానం చేసేవాడిని. ఇంకోసారి మనస్సు కనీసం ఆ ఆలోచన చెయ్యడానికి కూడా ప్రయత్నం చెయ్యలేదు (నవ్వులు). ఆపై కనీసం అటువంటి ఆలోచన కూడా రాదు, ఎందుకంటే నేను ఏమి చేస్తానో దానికి తెలుసు. వేకువఝామున 3 గంటలకు నిద్రలేవడం, ఆ కుండలో నీళ్ళతో స్నానం చెయ్యడం ఇవన్నీ చూసి నన్ను అందరూ వెర్రివాడిననుకునేవారు (గురువుగారు చిన్నగా నవ్వుతూ...).

భక్తుడు: *అది ఓ ప్రయత్నంలాగా అనిపించేదా?*

గురువుగారు: అది ఏదైనా సరే, ప్రయత్నమంతా నా మనస్సు నన్ను మోసం చెయ్యకుండా చూసుకుంటూ, తక్షణం దానికి బుద్ధిచెప్పడం, అంతే! తరువాత కొంతకాలానికి అది నన్ను మోసం చెయ్యడానికి కనీసం ప్రయత్నంకూడా చెయ్యలేదు: "ఈ రోజు విద్యానగర్ బస్సు మిస్సయ్యాను, సరే రేపు వెళదాంలే...." అన్న ఆలోచన వచ్చిందంటే, ఆ రోజు నేను విద్యానగర్ నుండి కోటకు రెండుసార్లు నడిచేవాడిని! (గురువుగారు నవ్వుతూ...) "ఆహా.. నువ్వు బస్సు మీద ఆధారపడుతున్నావుగా, సరే ఉండు... నీ సంగతి చూస్తా!"

భక్తుడు: *ఆ మందు మనస్సు మీద పనిచేసిందా?*

గురువుగారు: అవును. అది తప్పకుండా పనిచేస్తుంది. పనిచేయకుండా ఎందుకుంటుంది?... (నవ్వులు)

భక్తుడు: *వేరే వ్యక్తికి శిక్షణ ఇచ్చినట్లు?*

గురువుగారు: దానిని నువ్వు ఎలా పిలిచినా సరే. నేను అవన్నీ ఆలోచించేవాడిని కాదు. నేను మోసపోకూడదు అన్న ఒక్క విషయాన్నే నేను పట్టించుకునేవాడిని. వేరే వాళ్ళు నన్ను మోసం చెయ్యవచ్చు, నన్ను నేను మోసం చేసుకోవడంలో అర్థమేముంది. ఆత్మవంచన చేసుకోవడం– కనీసం నేను దానినైనా ఆపవచ్చు. అయినా ఈ విషయాలన్నీ మీకు చెప్పదలుచుకోలేదు, ఇవన్నీ మీకు చాలా భయంగా అనిపిస్తాయి (నవ్వులు). ఇవన్నీ మీరు చెయ్యాల్సిన అవసరం లేదు.

భక్తుడు: *ఆ రోజుల్లో ప్రయత్నమంటూ ఏమీ లేదంటున్నారా, ఉదాహరణకు.. గాలివాన వచ్చినపుడు, బస్సు రానపుడు, ఇలా...?*

గురువుగారు: ప్రయత్నమంటూ ఉంది, కానీ ఆ ప్రయత్నమంతా మనస్సు చేతిలో మోసపోకుండా ఉండటం కోసమే, అంతే.

అంతవరకే! నియమం గురించి, దాని విలువ గురించి, దానిని పాటించడం... వీటి గురించిన సందేహమేమీ లేదు. నేను చెప్పిన ఉదాహరణలు మన మనస్సు మనల్ని మోసం చెయ్యకుండా చూసుకునేంతవరకే. అంతే! కేవలం అంత ప్రయత్నమే (అవసరం).

భక్తుడు: *కానీ అప్పుటి మీ ఉద్దేశ్యం మాత్రం మీ నియమానికి భంగం కలుగకూడదనే కదా?*

గురువుగారు: అది నియమం పట్ల మాత్రమే కాదు. మిగతా విషయాలలో కూడా – మనస్సు నన్ను మోసం చెయ్యకుండా చూసుకోవడం. నియమం విషయంలో నీకు తరచి చూసుకోవడానికి ఒక ప్రమాణం ఉంటుంది కాబట్టి అది స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అది మనల్ని ఎక్కడ మోసం చేస్తుందో తెలుస్తుంది. అలా కాకపోతే మనకు తెలియదు. మనం మన మనస్సు చేతిలోనే మోసపోతాం. మనల్ని మోసం చెయ్యడానికి, ప్రలోభపెట్టడానికి, మాయలో పడెయ్యడానికి వేరే వాళ్ళు అవసరం లేదు; మనల్ని మనమే మోసం చేసుకోగల సమర్థులం.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఆ నియమాన్ని పాటించడం వలన అది మిమ్మల్ని మీ లక్ష్యానికి దగ్గర చేస్తుందని మీకెలా తెలుసు?*

గురువుగారు: నాకు తెలియదు.

భక్తుడు: *కానీ అది మీకు తప్పకుండా తెలిసే ఉండాలి, లేకపోతే మీరు దానిని (నియమాన్ని) ఎందుకు అంటిపెట్టుకున్నారు?*

గురువుగారు: నాకు తెలియదు. "నా గురువుగారు నాకు ఈ బాధ్యత అప్పగించారు" అని మాత్రమే అనుకున్నాను. అది ఆయన ఆశీర్వచనంగా భావించి నేను చేశాను. అంతే. అదే నన్ను నా లక్ష్యం వైపుకు నడిపిస్తుంది. బాబాకు సంబంధించినది ఏది చేసినా సరే అది నన్ను నా లక్ష్యం వైపుకు తీసుకెళుతుంది. అది ఎలా తీసుకెళుతుంది అన్న దాని గురించి నేను పట్టించుకోలేదు. అది ఆయన సమస్య, దాని గురించి నేనెందుకు బాధపడాలి? ఒకవేళ అది సరిపోకపోతే, అది ఆయన పొరపాటు, నా పొరపాటు కాదు. (నవ్వులు).. నేను మాత్రం (ఆయన చెప్పినట్టు) చేస్తాను. అంతే.

భక్తుడు: *ఈ మధ్య సత్సంగంలో ఒకరు "ఇప్పుడు మీరు అనుభవిస్తున్న ఈ సంతృప్తిని మీరు ఎలా పొందారు? అని మిమ్మల్ని అడిగారు. దానికి మీరు "నేను చెయ్యవలసింది చేశాను, బాబాను ప్రార్థించాను" అని చెప్పారు. మీరు ఏమి చెయ్యాలో మీకు ఎలా తెలుసు?*

గురువుగారు: నేను చెయ్యవలసిన దాంట్లో నా ఎంపికంటూ ఏమీ లేదు, బాబా మీద దృష్టి పెట్టాలి. అంతే! అదే నేను చెయ్యవలసింది. మనం ఏదైనా చెయ్యాల్సి వచ్చినపుడు మనం ఎంపిక చేసుకునేది ఏమీ ఉండదు. నాకు వేరే అవకాశం లేదు– నేను దానిని (బాబా మీద లగ్నమవడం) చెయ్యాల్సి వచ్చింది.

భక్తుడు: *అలా మీరు బాబా మీద లగ్నంకాకుండా ఉండలేకపోయేవారా?*

గురువుగారు: అంతకుమించి నేను చెయ్యగలిగింది ఏముంది? నేను వేరే పనులు చెయ్యడానికి ప్రయత్నించాను, కానీ ఎందుకనో నా మనస్సు వాటి మీదకు పోవడంలేదని గ్రహించాను.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మన పరిమితులను (బలహీనతలను) అధిగమించడానికి మనం చేసే ప్రయత్నాలు ఆ పరిమితుల నుండే వస్తాయని, కాబట్టి వాటికి కూడా పరిమితులుంటాయని చెప్పారు. క్రమశిక్షణను (మనోనిగ్రహాన్ని) వివిధ రూపాలలో సాధన చేసే చాలామంది తాత్కాలికంగా మాత్రమే తమ లక్ష్యసాధనలో సఫలీకృతం అవుతున్నారు. ఒక నియమానికి విజయవంతంగా కట్టుబడి ఉండటం అనే మీ అనుభవంలో, మీరు దానిని ఎలా సాధించగలిగారు. అది ఎంతో అద్భుతంగా ఉన్నట్లనిపిస్తుంది.*

గురువుగారు: ఈ నియమం నా ఆలోచనాసరళి నుంచో, నా నేపథ్యం నుండో వచ్చింది కాదు. చాలామంది దానిని కుటుంబ సాంప్రదాయంగానో, ఆచారవ్యవహారాలలో భాగంగానో చేస్తారు, కానీ నేను ఎటువంటి ఆచారాలు పాటించేవాడిని కాదు, నియమాల వంటివి ఏమీ లేవు. మా కుటుంబానికి మతపరంగా కానీ, ఆధ్యాత్మికతపరంగా కానీ, భక్తిపరంగా కానీ ఎటువంటి నేపథ్యమూ లేదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అది నాకున్న పరిమితులలో భాగంకాదు. దానిని (నియమాన్ని) అనుసరించడం ద్వారా, నా లక్ష్యం పట్ల, దానిని చేరుకోవడం పట్ల నాకు ఎక్కువ స్పష్టత రావడానికి అది ఉపయోగపడుతుందని అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకున్నాను. ఇంకోరకంగా చెప్పాలంటే అది (నియమం) నాకు ఉపయోగపడుతుందని నా అనుభవం, అందుకే నేను దానిని అంటిపెట్టుకున్నాను. అందుకనే నేను లక్ష్యాన్ని (తెలుసుకోకుండా) పెట్టుకోవద్దు అని చెబుతూ ఉంటాను. చాలామంది తమ లక్ష్యాన్ని తెలుసుకోకుండా, దానిని అనుభూతి చెందకుండా, తమకు ఏమి కావాలో చూసుకోకుండా – లక్ష్యాన్ని పెట్టుకోవడం అనే పొరపాటు చేస్తుంటారు. అందుకనే నేను మీ అవసరం ఏమిటో తెలుసుకోమని చెబుతూ ఉంటాను! లక్ష్యాన్ని పెట్టుకోవడం, లక్ష్యాన్ని తెలుసుకోవడం అనేవి రెండు భిన్నమైన విషయాలు.

భక్తుడు: *మీరు మీ లక్ష్యాన్ని చేరుకునేందుకు నియమాన్నే అంటిపెట్టుకొని ఉండడం మీకు ఉపయోగపడిందని మీరు అనుకొంటున్నారా?*
గురువుగారు: దానిని పాటించడానికి నేను ప్రయత్నించలేదు. అది దేనినీ పాటించడంలాంటిది కాదు. అది చాలా సహజంగా జరిగింది. మొత్తం విషయంలో అది ఒక భాగమైపోయింది.

భక్తుడు: *ఆ నియమాన్ని అంటిపెట్టుకోవడానికి మాకు అంత బలం ఎక్కడి నుండి వస్తుంది? ఎందుకంటే మా ఇష్టాయిష్టాలతో బలహీనంగా తయారై మా మనస్సు ఎటుపోతే అటు పోతుంటాము...*
గురువుగారు: అది ఎక్కడ నుండి వస్తుందో నాకు తెలియదు, అయితే అది లక్ష్యాన్ని చేరుకోవాలి అనే మన కోరిక వలన రావచ్చనుకుంటాను. అది మాత్రమే బలాన్నివ్వగలదు.

భక్తుడు: *కాబట్టి అది వాస్తవంగా మనం ఎక్కడున్నామో చూపిస్తుంది కదా?*
గురువుగారు: అవును. అందుకనే (వాచా) ఎవరైనా చెప్పినపుడు నేను ఎప్పుడూ నమ్మను, వాళ్ళు ఏం చేస్తున్నారు అనే దాని నుండి తీసుకుంటాను.

భక్తుడు: *కానీ మీ విషయంలో నియమాన్ని అంటిపెట్టుకోవడానికి, లక్ష్యాన్ని చేరుకునేదానికి ప్రత్యక్ష సంబంధం ఉంది. ఆ నియమాన్ని అంటిపెట్టుకోవడమనేది మీ లక్ష్యం వైపుకు మిమ్మల్ని నడిపించింది.*
గురువుగారు: అవును. దానినే నియమం అంటారు.

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.